

Fizike, u 7. poglavlju, jer prikazuju likove, tj. forme – ne one bitne, nego akcidentalne – navedene u vezi s istom temom, <primjeri> ἀμούσου, μετασχηματίσεως, προσθέσεως, ἀφαιρέσεως, συνθέσεως, ἀλλοιώσεως, ἀταξίας, ἀμορφίας, ἀσχημοσύνης – nevještog, preobražaja, dodavanja, oduzimanja, sastavljanja, 5 mijenjanja, neuređenosti, bezobličnosti, neoblikovanosti. To ne samo da nisu bitne forme, nego nisu doista ni akcidentalne, jer su sve lišenosti.

Zašto se isto tako za objašnjenje materije navodi subjekt i materija tih <elemenata>: mjed i kamen i samo zlato koje je u Platonu pobijano? No one zadnje riječi: »No, budući da su elementi tijela, razlaže ih sve do površinâ: a nemoguće je da prva materija bude površina.«, nisu manje iskrivljene nego sve drugo. 10

Ne želi Platon to da su površine prva materija, nju je, naime, opisivao: »nevidljiva neka vrsta i bez oblika, koja sve prihvaća«. 15 Ta svojstva ne mogu odgovarati niti piramidi, niti trokutima, niti drugim površinama i te površine nije Platon pridao materiji, nego elementima; ne utoliko, ukoliko im je samima materija subjekt i njezin je vatreni dio – vatra i vlažni dio – voda, nego utoliko što su tijela; tako, naime, nakon završene rasprave o materiji 20 piše o elementima: »Da su, prvo zaista vatra i zemlja i voda i zrak tijela – svakome je jasno. I svaka forma tijela ima i dubinu. A nužno je opet na svaki način da dubina ima oko sebe površinsku narav. I ravna površinska osnovica sastoji se od trokutâ. Svi pak